

поетъ съ голѣми черни сѣнки подъ очитѣ, съ изсъхнали устни и дълги, кокалести прѣсти като на смъртникъ, неочаквано се разсърди, сякашъ бѣше лично засегнатъ.

— Изясни се! извика той. — Кого ругаешъ всъщностъ?

Ведровъ се усмихна.

— Ти мислишъ, че ругая нѣкого? Е, добре, успокой се, за бившия кметъ не съмъ казалъ нито дума.

За поета разказваха, че по липса на друго-приелъ отъ кмета на сваленото правителство синекура общински пазачъ. Това бѣше една весела история, която позволяваше на хората да се шегуватъ съ Андреева, а много често и да го уязвяватъ. Поета посрѣщаше всичко мълчаливо, мжчеше се да се усмихне, но усмивката му бѣше по-скоро болезнено, нервно трепване на устнитѣ и ноздритѣ. Никога той не бѣше обяснилъ защо се е подложилъ самоволно на такова унижение и, може би, затова се мжчеше да посрѣща закачкитѣ спокойно. Но, ако хората избѣгваха да се занимаватъ съ него, това го правѣха повече отъ състраданието, което вдъхваше болезнениятъ и беденъ изгледъ на поета. Ето защо, лошата шега на Ведрова не се хареса. Намѣриха я неумѣстна и жестока. Всички погледнаха скритомъ Андреева. Той се мжчеше да се усмихне, но лицето му добиваше жалкъ, озжбенъ изгледъ. Все пакъ, успѣ да каже:

— Кмета не бихъ позволилъ да се ругае. Азъ му дължа благодарностъ.